

Ἡ Ἁγία Πεντηκοστή
(Εἰκόνα στό τέμπλο τοῦ Καθολικοῦ)

2 Ἱερά μονή παρακλήτου

μικρὸ ἱστορικὸ

ΤΙΣ ἀρχές Αὐγούστου τοῦ 1938, τό πλοῖο «Σάμος», πού ἐκτελεῖ τήν ἀγονη γραμμή Πειραιάς–Ἀλεξανδρούπολη–Καβάλα–Θεσσαλονίκη, πιάνει στό λιμανάκι τῆς Δάφνης, στό Ἅγιον Ὄρος. Ἀνάμεσα στούς λιγοστούς ταξιδιωτές, πού ἀποβιβάζονται ἐκεῖ, εἶναι καί ὁ 18χρονος Γεώργιος Καράμπελας ἀπό τούς Κωνσταντίνους Μεσσηνίας.

Ὁ μονάκριβος γιός τῆς βασανισμένης χήρας Δήμητρας (†1973), πού, δύο μόλις χρόνια μετά τόν γάμο της, ἔχασε στό μικρασιατικό μέτωπο τόν σύζυγό της Μιχάλη (†1921), ἄφηνε γιά πάντα τήν μητέρα καί τό σπίτι του, στόν Πειραιά, γιά νά ζήσει σάν μοναχός στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, «μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς».

Ὑστερα ἀπό μία σύντομη προσκυνηματική περιπλάνηση στ' ἁγιασμένα ἀθωνίτικα χώματα, ἀποφάσισε νά κοινοβιάσει στήν Ἁγιαννανίτικη Καλύβη τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἀσκήτευαν ὁ αὐστηρός γέροντας Γρηγόριος, πρῶην ἀξιωματικός τοῦ στρατοῦ, ὁ

Ἄρχιμ. Χερουβείμ (Καράμπελας, 1920-1979)
Κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου

ἱερομόναχος Ἰωακείμ καί οἱ μοναχοί Στέφανος, Παΐσιος καί Γρηγόριος.

Δύο χρόνια ἔκανε δόκιμος μοναχός ὁ Γεώργιος. Καί τό φθινόπωρο τοῦ 1940, λίγο πρὶν ἀπό τὴν ἔκρηξη τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, ἐκάρη μοναχός καί πῆρε τό ὄνομα Χερουβείμ.

Μά ὁ Θεός, ὅπως ἀποδείχθηκε, εἶχε ἄλλα σχέδια γι' αὐτόν. Ἐτσι, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ

1942, ὅταν μία σοβαρὴ ἀσθένεια –ὄξεία ἀμυγδαλίτιδα μέ ἐπιπτώσεις στὴν καρδιά καί στά νεφρά– ἔθεσε σέ κίνδυνο τὴν ζωὴ του, ὁ γέροντάς του τὸν ἔστειλε στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐγχείρηση.

Ἡ ἔκρυθμη κατάσταση ἐκείνων τῶν ἐτῶν (γερμανοϊταλικὴ κατοχὴ, ἑλληνικὴ ἀντίσταση, ἐμφύλιος πόλεμος) δέν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιστρέψει στό Ὅρος. Ἄλλωστε, στό μεταξύ, ἡ συνοδία τοῦ γέροντος Γρηγορίου δυστυχῶς εἶχε διαλυθεῖ. Ὁ π. Χερουβείμ, λοιπόν, ἀναγκάστηκε νὰ παραμείνει προσωρινά στό πατρικό του σπίτι, στὸν Πειραιά.

Ἐκεῖ συνδέθηκε πνευματικά μέ σπουδαῖα ἐκκλησιαστικά πρόσωπα τῆς ἐποχῆς, ὕστερα ἀπὸ ἐπί-

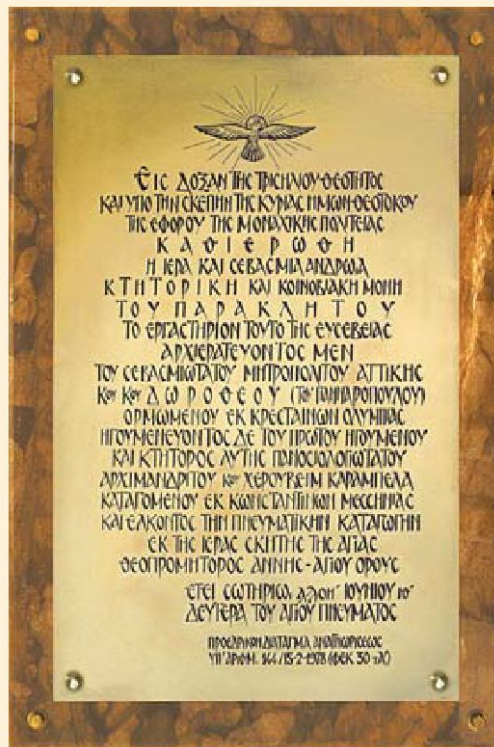

μονες προτροπές και παρακλήσεις τῶν ὁποίων χειροτονήθηκε διάκονος τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή, 2 Ἀπριλίου, τοῦ 1944. Ἡ χειροτονία του σέ πρεσβύτερο-ἀρχιμανδρίτη ἔγινε πολύ ἀργότερα, στίς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1955.

Τό 1947 ἱδρυσε στόν Πειραιά, μαζί μέ τούς θεολόγους Κωνσταντίνο Πουλουπάτη (μετέπειτα ἀρχιμανδρίτη Ἰγνάτιο) καί Γεώργιο Καραμαντζάνη (μετέπειτα ἀρχιμανδρίτη Ἀθηναγόρα), τήν Μοναστική καί Ἱεραποστολική Ἀδελφότητα «Ὁ Παράκλητος», μέ κοινοβιακή ὀργάνωση καί σκοπό τήν διακονία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος στά πλαίσια τοῦ ποιμαντικοῦ-κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τήν ὀνομασία τῆς ἀδελφότητος οἱ ἱδρυτές θέλησαν νά ἀναθέσουν στόν Θεό. Ἔτσι, ἀφοῦ προσευχήθηκαν θερμά, ὁ π. Χερουβεῖμ ἀνοιξε τήν Καινή Διαθήκη. Ἡ ματιά του ἔπεσε ἀμέσως στό χωρίο: «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος..., τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας...» (Ἰω. 15, 26). Τότε ὅλοι πληροφορήθηκαν ἐσωτερικά, ὅτι θεῖο θέλημα ἦταν νά δοθεῖ στήν ἀδελφότητα ἡ ὀνομασία τοῦ τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος: «Ὁ Παράκλητος».

Ὡστόσο, ὁ π. Χερουβεῖμ, πού εἶχε στήν καρδιά

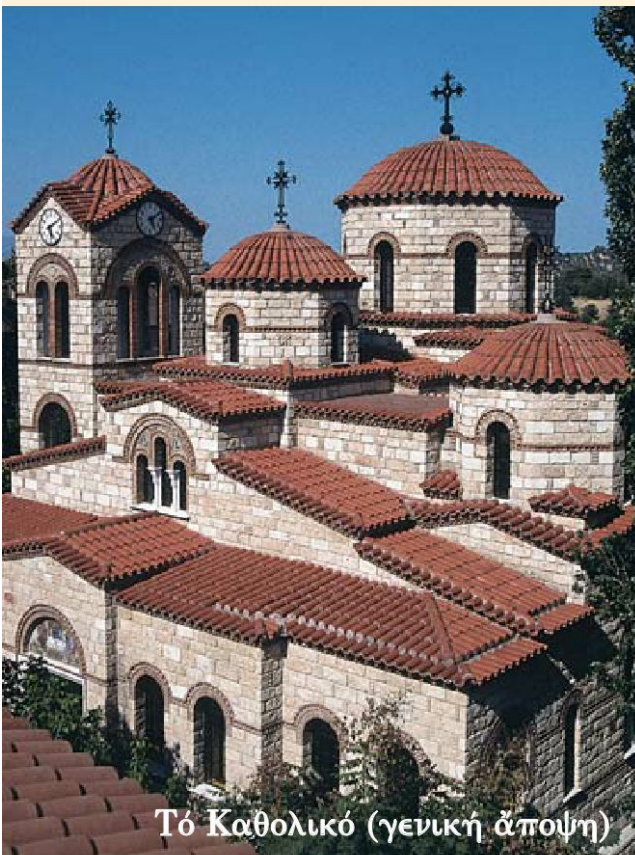

Ἀναμνηστική πλάκα ἀναγνωρίσεως τῆς Μονῆς

του ανεξίτηλα χαραγμένα τά βιώματα τῆς ἀγιορείτικης μοναχικῆς ζωῆς, ὀνειρευόταν πάντα τήν δημιουργία ἑνός μοναστηριοῦ, ἑνός παραδοσιακοῦ ὀρθοδόξου θεραπευτηρίου καί ἀγιαστηρίου ψυχῶν. Τόν ἱερό πόθο του ἐνέπνευσε καί στούς ἄλλους ἀδελφούς. Ἔτσι, δεκαπέντε χρόνια μετά τήν ἴδρυση τῆς ἀδελφότητος, «ὁ Θεός μέ τήν ἀγάπην Του καί τήν πολυποίκιλον σοφίαν Του», ὅπως ἔγραφε ἀργότερα ὁ ἴδιος, «χρησιμοποιοῦν διαφόρους τρόπους, ἐνίοτε καί σκληρούς...», ὁδήγησε τά βήματά τους στήν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας τους.

Τό 1962, ὕστερα ἀπό μακρόχρονη ἔρευνα καί πολλή προσευχή, ἀγόρασαν γιά τήν ἴδρυση τῆς Μονῆς ἕνα κτῆμα στήν θέση Μετόχι τῆς περιοχῆς Ὠρωποῦ, σέ

Τό Καθολικό (γενική ἀποψη)

ἀπόσταση τριῶν χιλιομέτρων ἀπό τήν θάλασσα τοῦ Εὐβοϊκοῦ καί σέ ἡμερο τοπίο, ἀνάμεσα σέ κυπαρίσσια, πεῦκα καί ἐλιές. Ὁ τόπος, ὅπως φανερώνει καί ἡ ὀνομασία του, ἦταν παλαιό μοναστηριακό μετόχι, πιθανότατα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πεντέλης. Μερικά εἱρεπια, ἄλλωστε, καί ἕνας ὑδραγωγός μαρτυροῦν μέχρι σήμερα τό πέρασμα τῶν πατέρων πού ἀσκήθηκαν ἐδῶ, ἀγνωστο πότε.

Ἐσωτερικό τοῦ Καθολικοῦ

Ἡ Μονή τοῦ Παρακλήτου θεμελιώθηκε τό 1963, ἔτος ἑορτασμοῦ τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Αὐτό ἦταν μία εὐλογημένη συγκυρία γιά τό ξεκίνημά της, συγκυρία ὄχι ἄσχετη μέ τήν κατοπινή ἱστορία καί τήν πνευματική ταυτότητά της. Γιά μία δεκαετία μάλιστα (1968-1978) διετέλεσε μετόχι τῆς ἀγιορείτικης Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἡ ἐπίσημη ἀναγνώρισή της ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὡς αὐτοτελοῦς κοινοβίου, ὑπαγομένου στήν Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς, καί ἀπό τήν Πολιτεία, ὡς Ν.Π.Δ.Δ., ἔγινε τό 1978 (Π.Δ. 144/15-2-78).

Σκοπός τῆς Μονῆς, σύμφωνα μέ τόν Ἐσωτερικό

Γενική άποψη τής Μονής

Κανονισμό της (άρθρο 2), είναι «ὁ ἀγιασμός καί ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς μέσῳ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας, ὅπως τήν διέγραψαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἰς τοὺς θεοπνεύστους καί αἰωνίου κύρους μοναστικούς κανονισμούς αὐτῶν καί κατωχύρωσαν ἐκκλησιαστικῶς αἱ Ἅγιοι Σύνοδοι μέ τοὺς θείους καί ἱεροὺς καί ἀμεταθέτους Κανόνας των, κατ' ἔμπνευσιν καί ὑπό τήν ἐπιστασίαν τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, τό ὁποῖον καθοδηγεῖ τήν Ἐκκλησίαν “εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν” (Ἰω. 16, 13)».

Ὡς πρῶτος Καθηγούμενος χειροθετήθηκε, στίς 19 Ἰουνίου 1978, ἀπό τόν ἀείμνηστο μητροπολίτη Ἀττικῆς κυρό Δωρόθεο (†1993) ὁ κτίτωρ ἀρχιμ. Χερουβεῖμ. Δυστυχῶς, ὁμως, τόν ἐπόμενο κιόλας χρόνο (22 Αὐ-

γούστου 1979) ἡ χρόνια καρδιακή ἀνεπάρκειά του τόν ὀδήγησε σέ πρόωρο θάνατο –ἦταν 59 μόλις ἐτῶν– ὕστερα ἀπό ἐγχείρηση στό Λονδίνο. Στίς 27 Αὐγούστου 1979 κηδεύθηκε καί ἐνταφιάσθηκε σέ κεντρικό σημεῖο τῆς Μονῆς, δίπλα στό σημερινό Καθολικό.

Ὅσοι γνώρισαν τόν γέροντα Χερουβεῖμ ἀπό κοντά, γεύθηκαν τήν ἀπλότητα καί τήν πραότητα, τήν ἀγάπη καί τήν ταπεινοφροσύνη, τήν συγκαταβατικότητα καί τήν μακροθυμία του, ἀλλά καί θαύμασαν τό μοναχικό του ἦθος, τήν ἰώβεια ὑπομονή του στίς δοκιμασίες, τήν ὀξύνοια καί τήν διορατικότητά του. Μέχρι τό τέλος τῆς ἐπίγειας βιοτῆς του διατήρησε τήν συνείδηση τῆς ἀγιορείτικης πνευματικῆς του καταγωγῆς. Ὁ λόγος του ἀπέπνεε πάντοτε τό ἄρωμα τοῦ Περιβο-

Γενική ἄποψη τῆς Τραπεζῆς

λιου τῆς Παναγίας καί ἡ πέννα του μᾶς ἀποκάλυψε πολλές ἄγνωστες μορφές καί πτυχές τῆς ἀθωνικῆς πολιτείας, μέ τά ἔργα «Σύγχρονες ἀγιορείτικες μορφές» καί «Νοσταλγικές ἀναμνήσεις ἀπό τό Περιβόλι τῆς Παναγίας». Ἦθελε, ἄλλωστε, ἡ Μονή τοῦ Παρακλήτου ν' ἀκολουθεῖ τήν ἀγιορείτικη τάξη καί ν' ἀποτελεῖ ὅαση πνευματική δίπλα στήν πολυάνθρωπη “ἔρημο” τῆς Ἀθήνας, μαρτυρία Ὁρθοδοξίας καί κοινοβιακῆς μοναχικῆς ζωῆς στήν σημερινή ἐλλαδική πρωτεύουσα.

Δεύτερος ἡγούμενος, ἀπό τό 1979 ὡς τό 1980, χρημάτισε ὁ ἀρχιμ. Ἰγνάτιος (Πουλουπάτης, 1927-1987), πρῶτος ὑποτακτικός τοῦ ἀειμνήστου κτίτορος, πού μόχθησε μαζί του γιά τήν δημιουργία τοῦ μοναστηριοῦ. Διακρινόταν γιά τήν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος του, τήν λογιότητά του, τήν εὐρύτατη θεολογική του κατάρτιση καί τήν πλούσια ἐκκλησιαστική του διακονία.

Τρίτος ἡγούμενος, ἀπό τό 1980 μέχρι σήμερα, εἶναι ὁ ἀρχιμ. Τιμόθεος (Σακκᾶς, γεν. 1933).

Ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ (τοιχογραφία Τραπέζης)

Ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς Μονῆς ἔγινε μέ προσωπική ἐργασία καί πολλές θυσίες τῶν πατέρων. Τό σπουδαιότερο κτίσμα –κορυφαία εὐλογία τοῦ Παρακλήτου– εἶναι ὁ κεντρικός ναός (Καθολικό), πού θεμελιώθηκε τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1987, ἀποπερατώθηκε τό 1990 καί ἐγκαινιάσθηκε στίς 12-11-2000 ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἀττικῆς κ.κ. Παντελεήμονα.

Ἐσωτερικό τῆς βιβλιοθήκης

μὴν τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων, στὴν μεσημβρινή πλευρά τῆς Λιτῆς. Οἱ φορητές εἰκόνες εἶναι φιλοτεχνημένες στό εἰκονογραφικό ἐργαστήριο τῆς Μονῆς. Τό 2002 ἄρχισε καί ἡ τοιχογράφηση τοῦ ναοῦ, ἐπίσης ἀπό ἀδελφούς τῆς Μονῆς, ἡ ὁποία καί συνεχίζεται.

Τό Καθολικό ἀποτελεῖ τό ὄρατό-κτιριακό ἀλλά καί τό πνευματικό κέντρο τῆς Μονῆς. Ἐδῶ τελοῦνται καθημερινά ὅλες οἱ ἀκολουθίες (Μεσονυχτικό, Ὁρθρος, Ὡρες, Θεία Λειτουργία, Ἑσπερινός, Ἀπόδειπνο), ὁ κύκλος τῶν ὁποίων ἀρχίζει δύομισι ὥρες μετά τά μεσάνυχτα καί κλείνει γύρω στήν δύση τοῦ ἡλίου. Στίς Δεσποτικές καί Θεομητορικές ἑορτές, καθῶς καί στίς μνημεις ὀρισμένων ἁγίων, τελοῦνται ἀγρυπνίες κατὰ τό ἀγιορείτικο τυπικό.

Ἐκτός ἀπό τό Καθολικό, τό μοναστηριακό συγκρότημα περιλαμβάνει ἀκόμη α) τήν παλαιά κεντρική πτέρυγα –τό πρῶτο κτίσμα (1963)– μέ παρεκκλήσιο τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου (πού χρησι-

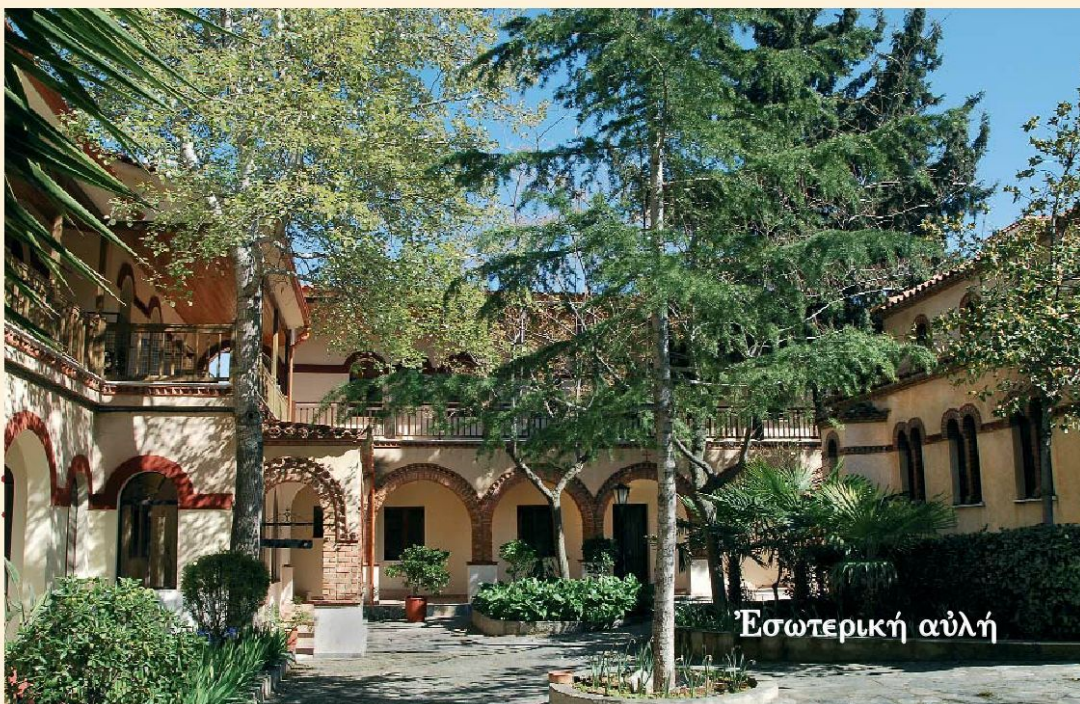
Ὁ ναός εἶναι κλασικοῦ μοναστηριακοῦ ρυθμοῦ, ἀρχιτεκτονημένος ἀπό τόν ἀδελφό τῆς Μονῆς ἱερομ. Ρωμανό (Ἀλεξόπουλο) πάνω στά πρότυπα τῶν Καθολικῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῶν Μετεώρων. Περιλαμβάνει καί ἕνα παρεκκλήσιο πρὸς τι-

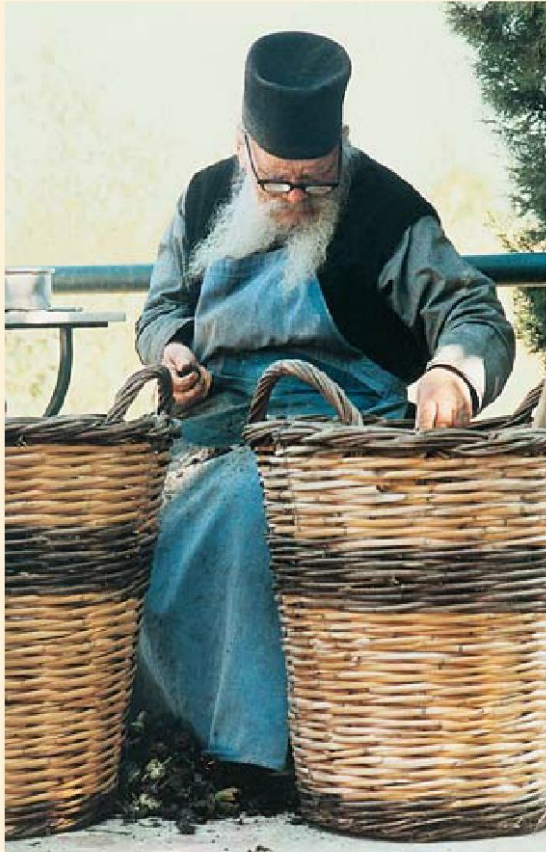
μοποιοῦσε ἡ ἀδελφότητα ὡς προσωρινό Καθολικό μέχρι τὸ 1990), παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἀρχονταρίκι καὶ κελλιά μοναχῶν, β) τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος (1973), γ) τὴν ἀνατολική πτέρυγα (1975), μέ κελλιά, δ) τὴν δυτική πτέρυγα (1981), μέ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, βιβλιοθήκη, ξενώνα καὶ κελλιά, ε) τὴν βόρεια πτέρυγα (1988), μέ παρεκκλήσιο τοῦ Τιμίου Προδρόμου, συνοδικό, συνακτικό, εἰκονογραφικό ἐργαστήριο, ἐκδοτικό τμήμα, τράπεζα, μαγειρεῖο καὶ δοχεῖο, στ) τὴν πτέρυγα τῶν ἐργαστηρίων (1999), ζ) τὴν νότια πτέρυγα (2004), μέ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, ἡγουμενεῖο, ἰατρεῖο, ὀδοντιατρεῖο καὶ γηροκομεῖο, καὶ η) τὸν πυλῶνα μέ παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισης. Βορειοανατολικά τοῦ μοναστηριακοῦ συγκροτή-

Τμήμα τῆς δυτικῆς πτέρυγος

Ἐσωτερική αὐλή

Ἔργα ἐργασίας

ματος βρίσκεται τό κοιμητήριον μέ τό παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου Εὐρίπου (2005).

Ἡ βιβλιοθήκη ἔχει 30.000 περίπου βιβλία, τόσο ἑλληνικά ὅσο καί ξενόγλωσσα (κυρίως ἀγγλικά, γαλλικά καί ρωσικά).

Οἱ κύριες ἀσχολίες τῶν ἀδελφῶν, ἐκτός ἀπό τά παραδοσιακά κοινοβιακά διακονήματα (ἐκκλησιαστικοῦ, τυπικάρη, ἀρχοντάρη, δοχειάρη, μαγείρου, μάγκιπα, κηπουροῦ, δενδροκόμου,

ἀμπελικοῦ κ.ἄ.) εἶναι ἡ βυζαντινὴ εἰκονογραφία καί οἱ ἐκδόσεις βιβλίων ὀρθοδόξου-πατερικοῦ περιεχομένου. Μέχρι σήμερα, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔχουν πραγματοποιηθεῖ ὀγδόντα περίπου ἐκδόσεις.

Στήν προσπάθεια μιᾶς εὐρύτερης πνευματικῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ Μονή ἐκδίδει καί διανέμει δωρεάν δεκαεξασέλιδα φυλλάδια, πού περιέχουν σέ ἀπλή γλωσσική μορφή ἐκλεκτά πατερικά ἀποσπάσματα καί ἄλλα ἐπίκαιρα κείμενα ἀπό τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας. Ἦδη ἔχουν κυκλοφορηθεῖ περίπου ὀκτώ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα.

Παράλληλη προσπάθεια ἔχει γίνει καί πρὸς ὁμοδόξους ἀδελφούς μας ἄλλων χωρῶν, κυρίως τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Πολλές χιλιάδες βιβλία καί φυλλά-

δια έχουν εκτυπωθεῖ σέ διάφορες γλώσσες καί διαλέκτους καί ἔχουν ἀποσταλεῖ δωρεάν στήν Ρωσία, Οὐκρανία, Γεωργία, Πολωνία, Σλοβακία, Σερβία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ἰταλία, Τουρκία, Ἰνδία κ. ἄ.

Ὁ πολύπλευρος σύνδεσμος τῆς Μονῆς μέ τό Ἅγιον Ὅρος εἶναι, ἀπό τήν ἴδρυσή της μέχρι σήμερα, στενός. Ἀπό ἀδελφούς της ἀνακαινίσθηκε καί ἐπανδρώθηκε τό ἀγιορείτικο (Λαυριωτικό) Κελλί τοῦ ὁσίου Νείλου τοῦ Μυροβλύτου.

Σύμφωνα μέ τήν ἀρχαία μοναστική, καί μάλιστα τήν ὑπερχιλιετή ἀγιορείτικη, παράδοση, ἡ Μονή παρამένει ἄβατη στίς γυναῖκες.

Γιά νά ἐπισκεφθεῖ κανεῖς τή Μονή θά πάρει τήν ἐθνική ὁδὸ Ἀθηνῶν–Λαμίας καί στό 39ο χιλιόμετρο θά βγεῖ στήν ἔξοδο τοῦ κόμβου Μαλακάσας καί θά κατευθυνθεῖ πρὸς τόν Ὠρωπό. Μόλις περάσει τό χωριό Μήλεσι, σέ ἓνα χιλιόμετρο περίπου, θά συναντήσῃ στή δεξιὰ πλευρά τοῦ δρόμου μιά σειρά ἀπό κυπαρίσσια, ὅπου καί τό προσκυνητάρι τῆς πύλης τῆς Μονῆς.

Ταχυδρομική διεύθυνση: Ίερά Μονή Παρακλήτου
190 15 Ὠρωπός Ἀττικῆς / Τηλ.: 22950-32475

